

Sygn. akt I C 1120/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Smaga

Protokolant: Sylwia Niżnik

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz M. K. (1) kwotę 15.356,71 złotych (piętnaście tysięcy złotych trzysta pięćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 marca 2012 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz M. K. (1) kwotę 2.807,75 złotych (dwa tysiące osiemset siedem złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 174,75 złotych (sto siedemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych, tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa,

V. nakazuje ściągnąć od M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 30,84 złotych (trzydzieści złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych, tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1120/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 marca 2013 roku powód M. K. (2) – reprezentowany przez pełnomocnika adwokata A. K. (pełnomocnictwo - k. 7) – wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 18.001,29 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 24 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 marca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 18.001,29 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 24 marca 2012 roku do dnia zapłaty i 2.642,25 złotych tytułem kosztów procesu albo wniósł w terminie dwóch tygodni sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (...) Spółka Akcyjna w W. – reprezentowana przez pełnomocnika radcę prawnego E. K. (pełnomocnictwo – k. 38) - wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. (2) jest właścicielem pojazdu S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (bezsporne, potwierdzone kserokopią dowodu rejestracyjnego – k. 61).

Dnia 17 lutego 2012 roku pojazd M. K. (2) został uszkodzony, na skutek kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w W. (bezsporne, potwierdzone oświadczeniem – k. 64).

M. K. (2) zgłosił szkodę (...) Spółce Akcyjnej w W. w dniu 23 lutego 2012 roku (bezsporne, potwierdzone zgłoszeniem szkody – k. 52-53).

(...) Spółka Akcyjna w W. uznała swoją odpowiedzialność i wyceniła koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na 15.604,25 złotych i wypłaciło tę kwotę z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu (bezsporne).

Pismem z dnia 5 września 2012 roku M. K. (2) wezwał zakład ubezpieczeń sprawcy szkody do zapłaty kwoty 18.447,78 złotych w terminie 14 dni (pismo – k. 25).

Koszt naprawy pojazdu marki S. (...) przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych i średniej stawki za roboczogodzinę w wysokości 97 złotych dla prac blacharskich i 105 złotych dla prac lakierniczych wyniosła 24.072,96 złotych brutto (opinia biegłego – k. 126-167).

M. K. (2) przed wystąpieniem z pozwem zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością sporządzenie kosztorysu naprawy. Za powyższą usługę zapłacił 246 złotych (faktura – k. 27).

W okresie naprawy samochodu, tj. 18 dni, M. K. (2) korzystał z wynajętego pojazdu zastępczego marki M. (...). Koszt najmu wyniósł 6.642 złotych (bezsporne, potwierdzone fakturą – k. 28).

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie załączonych do akt sprawy i szkody, a wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie nasuwała żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii biegłego. Opinia została bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie. Udziela wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, jest logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości, przy czym została poprzedzona opisem przeprowadzonych badań. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego. Opinia nie została zakwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 teże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć,

uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą przedmiotowej szkody. Nie kwestionował również zakresu uszkodzeń. Kwestionował jedynie wysokość kosztów naprawy i wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 kc, a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 kc). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.)

Zgodnie z art. 361 kc zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany będzie zatem mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztu części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy.

Sąd orzekający w pełni podziela stanowisko zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku. Sąd Najwyższy stwierdził, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu.

Celem wykazania kosztów naprawy samochodu przeprowadzony został dowód z opinii biegłego. Biegły wyliczył te koszty na kwotę 24.072,96 złotych (razem z VAT). Ponieważ powód nie jest płatnikiem podatku VAT, odszkodowanie jemu wypłacone winno być powiększone o należny podatek od towarów i usług - (...) (uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC z 2002r., nr 6, poz. 74, uchwałą Sądu Najwyższego z 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC z 2007r., nr 10, poz.144). Powodowi – z tytułu kosztów naprawy – należne jest odszkodowanie w kwocie 24.072,96 złotych. Pozwany wypłacił mu z tego tytułu 15.604,25 złotych, zasądzeniu podlega zatem różnica pomiędzy tymi kwotami – 8.468,71 złotych.

Nadto powodowi należne jest odszkodowanie w kwocie 246 złotych z tytułu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy. Wskazać trzeba, że powód, aby mógł określić zakres żądania, musiał skorzystać z usług podmiotu określającego wartość naprawy pojazdu. W tym zakresie podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (uchwała z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117).

Zasadne jest również żądanie powoda o zasądzenie odszkodowania w kwocie 6.642 złotych z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 18 dni. Odszkodowanie z ubezpieczenia cywilnego posiadacza pojazdu (sprawcy szkody) należne poszkodowanemu obejmuje koszty najmu pojazdu zastępczego. Sąd Rejonowy podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego

z komunikacji zbiorowej (uchwała z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, iż najemca używał samochodu do codziennych czynności.

Pozwana kwestionowała czas naprawy samochodu i zastosowane stawki najmu. Biegły w swojej opinii stwierdził, że niezbędny i uzasadniony czas naprawy w niniejszej sprawie wynosił 23 dni (powód korzystał z samochodu zastępczego przez 18 dni). Co do kwestionowania wysokości stawki za najem pojazdu, Sąd w całości podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie V Ca 3058/11. Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 lutego 2012 roku, iż poszkodowany ma prawo wynająć pojazd zastępczy, a dłużnik zobowiązany jest do pokrycia kosztów z tym związanych. Poszkodowany ma prawo wyboru oferty będącej w zasięgu ręki, np. korzystając z oferty zakładu naprawczego, który pośredniczy w zawieraniu umów z przedsiębiorcą zajmującym się wynajmem samochodów. Poszkodowany ma prawo korzystać z samochodu zastępczego tak długo, jak długo jego samochód jest unieruchomiony w warsztacie samochodowym, nie mając żadnego wpływu na czas naprawy. Dłużnik może kwestionować wybór kontrahenta przez poszkodowanego, musiałby jednak wykazać, że poszkodowany zachował się przy tym nielojalnie, doprowadzając – umyślnie lub przez niedbalstwo – do powiększenia szkody. Niewystarczające jest zatem ustalenie, że pojazd naprawiany był dłużej, niż powinien, albo że koszt wynajęcia odbiega od stawek rynkowych. Trzeba jeszcze wykazać, że wynika to z nielojalnego działania cedenta.

W świetle powyższego wskazać należy, że pozwana nie wykazała nielojalnego działania, a zatem powoływane przez nią argumenty, iż stawki odbiegają od rynkowych, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Suma należnego powodowi odszkodowania, które podlega zasądzeniu wynosi w związku z powyższym 15.356,71 złotych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 kc. Stosownie do przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powód zgłosił szkodę w dniu 23 lutego 2012 roku, a zatem odsetki od odszkodowania należne mu są od dnia następnego po upływie 30-dniowego terminu, tj. od 25 marca 2012 roku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1331/00, niepublikowany).

Powództwo w pozostałym zakresie jako niezasadne podlegało oddaleniu (punkt II wyroku).

Stosownie do treści art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Jednakże w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone (art. 100 zd. 1 kpc).

Powód wygrał proces w 85% i dlatego należny jest mu zwrot kosztów procesu jedynie w tym zakresie. M. K. (2) poniósł koszty procesu w kwocie 3.818 złotych, na które składają się: 2.400 złotych z tytułu wynagrodzenia adwokata, opłata sądowa od pozwu w wysokości 901 złotych, oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 500 złotych. Pozwany jest mu zatem obowiązany zwrócić kwotę 3.245,30 złotych (83% z 3.818 złotych). Pozwany zaś poniósł koszty procesu w kwocie 2.917 złotych, tj. 2.400 złotych z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 500 złotych zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego. Powód jest mu zatem zobowiązany zwrócić kwotę 437,55 złotych (15% z 2.917 złotych). W związku z tym zasądzone od pozwanego na rzecz powoda różnicę w/w kwot (punkt III wyroku).

W punkcie IV i V wyroku orzeczono o kosztach poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, w stosunku w jakim strony przegrały proces.